

reklama znovu poutá na siamská dvojčata, u kterých se lékaři nedovedou shodnout, zdali mají jen jednu duši, a malý muž s knírem drbe tygra za uchem.

„Věříme, že jsme vás pobavili, rozesmáli i rozplakali, a doufáme, že zachováte přízeň našemu kabinetu,“ říká impresárió a klaní se do všech stran. Odchází z manéže a lidé vstávají, ženy si urovnávají sukně a liliput svůj oslizlý černý knír, ale pak se průvodce večerem ještě hbitě vrátí, v běhu se nakloní na stranu a zůstane stát jen na jedné noze, aby zavolal: „Málem bych zapomněl, zítra v pět hodin odpoledne souboj s živým medvědem. Přihlášky činí třicet korun. Hezký večer všem!“

Září 1918 **Horní Jelení**

Barevní psi

První, co Václav to ráno uvidí, jsou dva barevní psi. Ten menší má na sobě červené pruhy, druhý je žlutý a černý, takže vypadá jako vlajka Rakouska-Uherska. Otevřenými dveřmi vběhli do kuchyně, čumáky přitlačené k zemi připomněly Václavovi, že se druhý den pořádně nenajedl. Voda ve džbánu je čerstvá a studená, omyje si ústa a podpaží. Posadí se na židli a ubalí si cigaretu. Červený pes se dotkne předními tlapkami jeho kolen. Jeden společný ranní dech. Václav podrbe psa za uchem a všimne si barvy, která utkvěla na jeho ruce. „Ten ti zase dal,“ procedí mezi zuby. Rakousko-Uhersko přinese klacík a Václav mu ho chvíli hází otevřenými dveřmi ven, ale pes se rychle unaví, stará monarchie ztrácí dech.

Prochází se zahradou a trhá jablka, dvě pro sebe a dva kusy pro psy. Psům hodí červivá, budou to mít i s masem. V zadní části zahrady jsou nejvíc šťavnatá, stromy berou sílu z blízkého potoka, mají krásné, červené plody. Vyčítá Tondovi, že tady pár stromů vykácel, ale Tonda chtěl stavět boudu co nejdál od obytné chalupy, aby barvy nebyly cítit v obytném stavení, a zároveň všem na očích, protože pod zahradou vede obecní cesta. Boudu stloukl z ohoblovaných prken a v prostoru nad dveřmi krasopisně vyvedl